

Sygn. akt II K 535/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – J. W.

Protokolant – stażysta E. R.

przy udziale Prokuratora – M. W.

po rozpoznaniu w dniu 14.03.2019 roku

sprawy:

M. F. (1)

s. W. i E. z d. M.

ur. (...) w C.

o to, że:

w dniu 17 października 2018 roku w B. gm. K. kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej nie stosując się do prawomocnej decyzji Starosty (...) z dnia (...) r. znak KT.B. (...) (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, C, E

tj o czyn z art. 180a kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **M. F. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia, to jest występku z art. 180a kk i wymierza mu za to na podstawie art. 180a kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20, - (dwudziestu) złotych;

II. na podstawie art. 42§1a pkt 1 kk w zw. z art. 43§1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1(jednego) roku;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa/Sądu Rejonowego w C./ kwotę 200/dwustu/ zł tytułem opłaty sądowej, oraz obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 120/sto dwadzieścia/zł.

II k 535/18

UZASADNIENIE

M. F. (1) w dniu 17 października 2018 roku w B. gm. K. kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej nie stosując się do prawomocnej decyzji Starosty (...) z dnia (...) r. znak KT.B. (...) (...), o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, C, E.

Dowód: wyjaśnienia M. F.. 12, 35-36, decyzja starosty k. 7, 29

W toku postępowania przygotowawczego przesłuchany w charakterze podejrzanego M. F. przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym.

Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie opisanego przez niego przebiegu zdarzenia, bowiem nie budzą żadnych wątpliwości, nadto są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd uwzględnił także dokumenty zgromadzone w sprawie, nie znajdując podstaw dla podważenia waloru ich wiarygodności, albowiem wystawione zostały one przez osoby lub instytucje do tego uprawnione z zachowaniem przewidzianych ku temu procedur, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony.

Z uwagi na wniesienie przez Prokuratora aktu oskarżenia z wnioskiem w trybie art. 335§2 kpk, sprawa została skierowana na posiedzenie, o którego terminie oskarżony został prawidłowo powiadomiony. Na posiedzeniu Sąd stwierdził, że zachodzą przesłanki do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie uzgodnionej z oskarżonym kary bez przeprowadzenia rozprawy.

Sąd podzielił, zatem kwalifikację zarzutu aktu oskarżenia, uznając, iż czyn oskarżonego, wypełnił znamiona z art. 180a kk. Sąd zgodnie z wnioskiem w trybie art. 335§2 kpk wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20, złotych. Na podstawie art. 42§1a pkt 1 kk w zw. z art. 43§1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa/Sądu Rejonowego w C./ kwotę 200 zł tytułem opłaty sądowej, oraz obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 120 zł.

Okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych oskarżonego wskazują, iż taka kara jest jak najbardziej zasadna i sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a więc w pełni odpowiadająca dyrektywom sformułowanym w przepisie art. 53 kk.

Do okoliczności obciążających zaliczyć należy uprzednią karalność k. 47, 52. Do okoliczności łagodzących należy zaliczyć przyznanie się do winy przez oskarżonego.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego jest duży, działał on, bowiem umyślnie w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa.

Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna ona osiągnąć. Kara w orzeczonym wymiarze powinna niewątpliwie odstraszyć oskarżonego od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczona kara powinna ukształtować postawę oskarżonego i wychować go na pełnowartościowego człowieka. Orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele, jeśli chodzi o kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia sądu rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że przestępstwo nie popłaca a z drugiej strony wymiar kary ma kształtować postawy społecznie akceptowane. Chodzi, więc o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że prawo karne nie pozostaje na papierze, i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku jego naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, która oczekuje od sądu by kara ze wszech miar była sprawiedliwa.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa. Analizując tę dyrektywę należy zwrócić przede wszystkim uwagę na kwestię uprzedniej 1 razowej karalności oskarżonego.

Mając na uwadze stanowisko SN(wyrok z(...))III KR(...), iż wymierzenie kary równej najniższej przewidzianej sankcji karnej może mieć miejsce tylko wówczas, gdy okoliczności łagodzące w sposób bezwzględny dominują nad okolicznościami obciążającymi - Sąd wymierzył karę grzywny uwzględniając możliwości finansowe oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe uwagi Sąd wymierzył oskarżonemu karę oscylującą w dolnej granicy ustawowej, uznając, że wymierzenie innej kary nie spełniłoby swoich celów, zaś kara wyższa niż orzeczona nie odpowiadałaby dyrektywom art. 53 kk. Orzeczenie środka karnego w świetle brzmienia art. 42§1a pkt 1 kk było obligatoryjne.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 626 kpk, a o opłacie na podstawie art. art. 3.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23.06.1973 r.